

Sygn. akt IV U 843/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Rusnarczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania W. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N.

z dnia 24 kwietnia 2013 roku znak: (...)

w sprawie W. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. J. emeryturę od dnia 1 grudnia 2012 roku.

Sygn. akt IV U 843/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 grudnia 2013 roku

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił W. J. przyznania emerytury, ponieważ mimo, iż wykazał on na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, to jednak nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu się jako pracy w szczególnych warunkach okresu od dnia 7 lipca 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku oraz od dnia 1 września 1990 roku do dnia 15 maja 1991 roku, ponieważ nie przedłożył on świadectwa o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych. Uzasadniając swoją decyzję organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołał się W. J., kwestionując stanowisko organu rentowego, który nie zaliczył mu jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 7 lipca 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku w Zakładzie Budowlanym (...) oraz od dnia 1 września 1990 roku do dnia 15 maja 1991 roku w Zakładzie Budowlanym (...). Odwołujący się podniósł, iż w tym czasie pracował u prywatnych pracodawców i nie jest w stanie przedłożyć innych

dokumentów, niż te, które zostały złożone do ZUS. Wniósł o uwzględnienie powyższych okresów w oparciu o zeznania świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o oddalenie odwołania. Ustosunkowując się do argumentacji zawartej w odwołaniu wskazał, że decyzja organu rentowego jest zasadna i zgodna z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ odwołujący się nie wykazał wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy podał, że w postępowaniu przed organem rentowym zeznania świadków nie stanowią dowodu w sprawie.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że odwołujący się W. J., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał 25 lat okresu ubezpieczenia, w tym 13 lat i 6 miesięcy okresów pracy w szczególnych warunkach od 1 stycznia 1975 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) Spółka z o.o. w G. na stanowisku betoniarza. Odwołujący się nie jest członkiem OFE, nie pozostaje w stosunku pracy. Wniosek o emeryturę w warunkach szczególnych W. J. złożył w dniu 28 grudnia 2012 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 7 lipca 1989 roku do dnia 31 sierpnia 1990 roku (1 rok , 1 miesiąc , 25 dni) W. J. zatrudniony był w Zakładzie Budowlanym (...). Od dnia 1 września 1990 roku do dnia 15 maja 1991 roku (8 miesięcy, 15 dni) odwołujący się pracował w Zakładzie Budowlanym (...). Okresy te wynoszą łącznie łącznie 1 rok, 10 miesięcy i 10 dni.

W w/w okresach odwołujący się pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku murarza przy naprawie na gorąco pieców do wypalania cegły budowlanej. Odwołujący się remontował piece w cegielniach podczas produkcji, która nie mogła zostać zatrzymana. Piece były etapami częściowo wyburzane i od nowa murowane. Czynności te były wykonywane w bardzo wysokich temperaturach, ponadto w dużym zapyleniu. Odwołujący pracował w odzieży ochronnej. W. J. wykonywał prace w cegielniach m.in. w G., S., B., M. i K..

Razem z odwołującym się przy murowaniu pieców pracowali L. K. oraz M. Z.. Wcześniej pracowali oni razem w Spółdzielni Pracy (...), w której odwołujący pracował przez krótki okres od 5 grudnia 1988 roku do dnia 31 stycznia 1989 roku. W Spółdzielni tej pracował z odwołującym J. M..

Odwołujący się podczas zatrudnienia korzystał z urlopów bezpłatnych: od 20 czerwca 1990 roku do dnia 30 czerwca 1990 roku (11 dni), od dnia 2 lipca 1990 roku do dnia 29 lipca 1990 roku (27 dni), od dnia 1 sierpnia 1990 roku do dnia 27 sierpnia 1990 roku (27 dni) oraz od 1 października 1990 r. do 31 października 1990 r. (31 dni); łącznie 96 dni, tj. 3 miesiące i 6 dni.

(**dowód:** świadectwa pracy, k. 38, 39, 98, 100 akt ZUS, potwierdzenie ubezpieczenia, k. 78 akt ZUS, k. 10 akt kapitału początkowego, zeznania świadka L. K., płyta z nagraniem przesłuchania min. 00: 07:48 :, k. 29 , zeznania świadka M. Z., płyta z nagraniem przesłuchania min. 00:20:19, k.29 , zeznania świadka J. M., płyta z nagraniem przesłuchania min. 00: 42:30, k. 29 zeznania odwołującego się, płyta z nagraniem przesłuchania min.00:50:54 k. 29)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się W. J. oraz świadków L. K., M. Z. i J. M., uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne oraz zgodne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia ich wiarygodności. Zeznania W. J. znajdują potwierdzenie w zeznaniach w/w świadków, którzy w sposób obiektywny potwierdzili, że odwołujący się w spornym okresie pracował w warunkach szczególnych wykonując prace murarskie przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. J. zasługuje na uwzględnienie.

Według w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr 153, poz. 1227 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z art. 184 ust 2 cyt. ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem oraz rozwiązania stosunku pracy (ten ostatni warunek obowiązywał do dnia 31 grudnia 2012 r.).

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych - art. 32 ust 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr 153, poz. 1227). Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.83 Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy zatrudnienia stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust.2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy - § 2 ust 1 i 2 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki: osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okres zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn (§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku). Z reguły wymaganym stażem pracy uprawniającym do niższego wieku emerytalnego jest okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawierają wykazy A i B stanowiące załącznik do wskazanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

W przedmiotowej sprawie odwołujący się spełnia wymagany okres pracowniczego zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 roku stosownie do regulacji w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Wykazał bowiem łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, nie jest członkiem OFE i nie pozostawał w stosunku pracy. Spór dotyczył natomiast wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z wykazem A, dział XIV poz. 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, prace murarskie przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych w parowozach i żeliwiaków są zaliczane do prac, których wykonywanie uprawnia do emerytury w wieku wcześniejszym. Ustalony przez Sąd stan faktyczny daje podstawy do uznania, że odwołujący się w spornych okresach wykonywał wyżej wymienioną pracę murarza przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych. Potwierdziły to zgodnie zeznania świadków L. K. i M. Z.,

z których wynika, że w spornych okresach odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Ich zeznania w pełni korespondują z zeznaniami W. J..

Biorąc pod uwagę powyższe przyjąć należy, że W. J. wykazał co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, po doliczeniu spornych okresów, które stanowią łącznie (po pomniejszeniu o okres urlopów bezpłatnych) 1 rok, 7 miesięcy i 4 dni.

W tym stanie rzeczy Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał W. J. emeryturę od dnia 1 grudnia 2012 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku.